

Arrest

nr. 275 578 van 28 juli 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122 bus 14
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 april 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 maart 2022 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. STAES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 maart 2022 neemt de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot beëindiging van het verblijf. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Krachtens artikel 44bis§2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:

Op 08.08.2010 werd door de Luchtvaartpolitie een administratief verslag vreemdelingencontrole (PV-nummer: BR.55.FW.111208/10) opgesteld nadat u op de Luchthaven Brussel Nationaal aankwam met vlucht OA145 komende van Athene (Griekenland). U reisde met een Brits paspoort op naam van M.L.G. (...) (geboren te Ipswich op 16.06.1993) dat u in Athene gekocht had voor 500 euro en was tevens in het bezit van een valse Belgische identiteitskaart die u gekocht had voor 180 euro. U verklaarde dat uw

werkelijke naam E.H.Y. (...) was en dat u op 10.08.1988 geboren werd in Sidi Kacem (Marokko). Daar er geen plaats beschikbaar was in een gesloten centrum, werd u diezelfde dag nog in het bezit gesteld van een "bevel om het grondgebied binnen 5 dagen te verlaten".

Op 03.08.2011 sloot u te Antwerpen een wettelijke samenwoning af met S.S.D. (...) (geboren op 04.10.1974 te Pemik, Bulgaarse nationaliteit).

Op 28.09.2011 diende u te Antwerpen een aanvraag tot gezinshereniging met uw wettelijke partner in ("aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie" bijlage 19ter). U legde hierbij een Marokkaans paspoort voor op naam van E.H.Y. (...) (geboren op X te Sidi Kacem, Marokko).

Op 14.03.2012 werd een "beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied binnen 30 dagen te verlaten" (bijlage 20) opgesteld naar aanleiding van de aanvraag tot gezinshereniging d.d. 28.09.2011. Deze beslissing werd aan u betekend op 27.03.2012.

Op 19.04.2012 diende u een tweede aanvraag tot gezinshereniging met uw wettelijke partner in ("aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie" bijlage 19ter).

Op 19.09.2012 werd een "beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied binnen 30 dagen te verlaten" (bijlage 20) opgesteld naar aanleiding van de aanvraag tot gezinshereniging d.d. 19.04.2012. Deze beslissing werd aan u betekend op 19.10.2012.

Op 19.10.2012 diende u een derde aanvraag tot gezinshereniging met uw wettelijke partner in ("aan-vraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie" bijlage 19ter). Deze aan-vraag werd niet binnen de vooropgestelde termijn van 6 maanden behandeld waardoor uw verblijfsrecht automatisch erkend werd en op 19.04.2013 werd u in het bezit gesteld van een bijlage 15 in afwachting van de afgifte van een F-kaart. Sinds 02.05.2013 bent u in het bezit van een F-kaart die meermaals verlengd werd.

Op 17.04.2018 werd u aangehouden en op 18.04.2018 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Hasselt uit hoofde van diefstal.

Vanaf 20.04.2018 geschiedde de voorlopige hechtenis onder elektronisch toezicht.

Op 15.05.2018 werd het aanhoudingsmandaat onder voorwaarden opgeheven.

Op 21.05.2018 werd u aangehouden en op 22.05.2018 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Hasselt uit hoofde van diefstal.

Op 27.07.2018 werd het aanhoudingsmandaat onder voorwaarden opgeheven.

Op 26.09.2018 werd u door de Correctionele Rechtbank te Tongeren bij verstek veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 14 maanden en een geldboete van 8000 euro (vervangende gevangenisstraf: 90 dagen) daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal (9 feiten, gepleegd tussen 19.11.2017 en 11.04.2018).

Op 01.10.2018 werd u aangehouden en op 02.10.2018 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis te Hasselt uit hoofde van diefstal.

Op 30.11.2018 werd u door de Correctionele Rechtbank te Hasselt veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden waarvan 10 maanden gevangenisstraf met uitstel gedurende een proefperiode van 3 jaar mits naleving van de u opgelegde voorwaarden en tot een geldboete van 800 euro daar u zich schuldig gemaakt had aan diefstal (13 feiten gepleegd tussen 12.04.2018 en 02.10.2018).

Op 10.01.2019 werd u een voorlopige invrijheidstelling toegekend.

Op 28.11.2019 diende u een "aanvraag om duurzaam verblijf (bijlage 22) in te Antwerpen. Daar geen beslissing genomen werd binnen de vooropgestelde termijn van 5 maanden, werd u automatisch het duurzaam verblijfsrecht toegekend.

Op 05.06.2020 werd de wettelijke samenwoning te Hechtel-Eksel eenzijdig beëindigd door mevrouw S. (...), de eenzijdige verklaring tot beëindiging werd te Antwerpen betekend op 11.06.2020.

Op 14.09.2020 werd u aangehouden en onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis te Antwerpen uit hoofde van diefstal en diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels.

Op 25.11.2020 werd het probatieuitstel u verleend bij vonnis d.d. 30.11.2018 herroepen.

Op 01.12.2020 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden waarvan 8 maanden gevangenisstraf met uitstel voor een termijn van 5 jaar mits naleving van de u opgelegde voorwaarden in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig gemaakt had aan poging tot diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels; aan diefstal (3 feiten) en aan in het openbaar een valse naam te hebben aangenomen die u niet toekwam (feiten gepleegd tussen 06.11.2019 en 15.09.2020).

Op 12.01.2021 werd u een voorlopige invrijheidstelling toegekend.

Op 16.03.2021 werd u aangehouden en onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels. Het probatie-uitstel u verleend bij vonnis d.d. 30.11.2018 werd die dag eveneens in uitvoer gebracht.

Op 10.05.2021 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 Jaar in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig maakte aan poging tot diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels; aan diefstal en aan poging tot diefstal (3 feiten) en tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 maanden in staat van wettelijke herhaling en een geldboete van 800 euro (vervangende gevangenisstraf: 15 dagen) daar u zich schuldig had gemaakt aan het dragen van een vrij verkrijgbaar wapen, namelijk een vouwmes met lemmeblokkering, zonder wettige reden (feiten gepleegd tussen 02.03.2021 en 17.03.2021).

Op 21.12.2021 werd u door de Correctionele Rechtbank te Tongeren veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 maanden en een geldboete van 400 euro daar u zich schuldig maakte aan diefstal (14 feiten gepleegd tussen 02.10.2018 en 15.11.2018).

+++

U boet meerdere gevangenisstraffen uit en uw strafeinde staat momenteel op 29.12.2025.

Sinds eind 2017 maakte u zich steeds opnieuw schuldig aan het plegen van diefstallen, ten gevolge hiervan werd u sinds 2018 reeds 5 maal veroordeeld. Uit alles blijkt dat u reeds meerdere kansen kreeg van Justitie, u genoot meerdere gunstmaatregelen en er werden duidelijk inspanningen geleverd om u de hand te reiken en u de kans te geven u te herpakken U greep echter de geboden kansen niet en bleef volharden in het plegen van gelijkaardige feiten.

Op 26.09.2018 werd u bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van 14 maanden en een geldboete van 8000 euro voor het plegen van meerdere diefstallen in de periode van 19.11.2017 tot 11.04.2018, het gaat voornamelijk over diefstallen van flessen sterkedrank in supermarkten. Een deel van de feiten had u toegegeven en voor de andere feiten waren camerabeelden voorhanden.

Amper 2 maanden later werd u wederom veroordeeld voor gelijkaardige feiten. Met het vonnis d.d. 30.11.2018 van de Correctionele Rechtbank te Hasselt werden meerdere diefstallen, gepleegd tussen 12.04.2018 en 02.10.2018, bestraft. Hoewel het zich daartoe niet beperkte, ging het wederom voornamelijk om diefstallen van flessen alcoholische drank in supermarkten. Uit het vonnis blijkt: "Beklaagde streefde louter snel winstbejag na en hield geen rekening met andermans eigendomsrechten. Hij werd in de loop van het onderzoek twee keer vrijgelaten onder voorwaarden, maar pleegde telkens nieuwe feiten. Beklaagde vroeg een werkstraf De rechtbank is echter van oordeel dat een werkstraf niet gepast is, wegens de alcoholverslaving van beklagde. Een gevangenisstraf en geldboete zoals hieronder nader bepaald, zijn gepast. Beklaagde komt nog in aanmerking voor een straf met uitstel van tenuitvoer-legging. Hij heeft nog een relatief gunstig strafregister. Hij maakt aannemelijk dat hij in het verleden zeer regelmatig gewerkt heeft en dat de gepleegde feiten kaderen in de persoonlijke problemen die hij sinds enige tijd heeft. Het Openbaar Ministerie kon akkoord gaan met een straf die gedeeltelijk met uitstel wordt opgelegd, gekoppeld aan probatievoorwaarden. Op basis hiervan, zal de rechtbank -ondanks de meerdere kansen die beklagde tot nu toe niet heeft gegrepen- de uitvoering van de gevangenisstraf gedeeltelijk met uitstel opleggen zoals hieronder nader bepaald. Om de preventieve werking van het uitstel voldoende lang te laten duren, wordt het uitstel opgelegd voor een proefperiode van drie jaar. Het is duidelijk dat beklagde

nood heeft aan begeleiding en therapie. Dit wordt opgelegd via de hierna bepaalde probatievoorwaarden. Beklaagde heeft ingestemd met het naleven van probatievoorwaarden. De bedoeling van deze probatievoorwaarden is om beklaagde er toe aan te zetten een andere wending te geven aan zijn leven en zijn problematiek intensief aan te pakken."

Ook tussen 02.10.2018 en 05.11.2018 pleegde u tal van diefstallen van flessen alcohol in verschillende winkels. Uit het vonnis d.d. 21.12.2021 van de Correctionele Rechtbank te Tongeren waarin deze diefstallen bestraft worden (op verzet tegen verstekvonnis d.d. 25.06.2019), blijkt: "De feiten zijn maatschappelijk onaanvaardbaar en geven blijk van een sterk vervaagd normbesef. Beklaagde streefde louter snel winstbejag na en hield geen rekening met andermans eigendomsrechten. Winkeldiefstallen brengen niet alleen de individuele winkeliers maar ook de detailhandel in het algemeen en bij uitbreiding de eerlijke consumenten ernstige schade toe: de winkelier wordt bestolen en lijdt schade, de detailhandel ziet zich verplicht maatregelen te nemen ter voorkoming van diefstallen en de kosten worden doorgerekend aan gewone klanten die aan de gepleegde misdrijven geen enkele schuld hebben ."

Met het vonnis d.d. 01.12.2020 worden een aantal feiten gepleegd tussen 06.11.2019 en 15.09.2020 bestraft. Opnieuw ging het hoofdzakelijk over het stelen van alcohol, maar daarnaast werd u op 14.09.2020 aangetroffen in een voertuig waarvan de zijruit ingeslagen was. Wanneer de verbalisanten u vroegen u te identificeren, toonde u een kaart die u in de portefeuille van de eigenaar van de auto gevonden had. Wanneer men u er op wees dat de getoonde identiteitskaart u duidelijk niet toebehoorde, gaf u uw eigenlijke identiteit op. U zei dat u dronken was, in het voertuig twee blikjes Jupiler zag liggen en aangezien u nog wou drinken maar de nachtwinkels reeds gesloten waren, sloeg u blijkbaar het raam van de wagen maar in. Uit het vonnis van de Correctionele rechtbank van Antwerpen d.d. 01.12.2020 blijkt: "De feiten zijn ernstig en getuigen van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendomsrechten. Beklaagde liep in het verleden reeds twee correctionele veroordelingen wegens diefstal (op). Hij bevindt zich bovendien in staat van wettelijke herhaling gelet op het vonnis van deze rechtbank van 30.11.2018 waarbij beklaagde werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden met probatie-uitstel 3 jaar wegens diefstal, en dat kracht van gewijsde had op het ogenblik van huidige feiten die voorts gepleegd zijn voordat vijf jaren zijn verlopen sedert beklaagde zijn straf heeft ondergaan of sedert zijn straf verjaard is. Het Openbaar Ministerie vordert een straf van 18 maanden. Beklaagde verzoekt de rechtbank hem opnieuw de gunst van probatie-uitstel toe te kennen. Hij heeft een alcoholprobleem en stelt dit keer echt gemotiveerd te zijn voorwaarden na te leven. Gelet op de staat van wettelijke herhaling acht de rechtbank een straf volledig gekoppeld aan probatie-uitstel niet gepast. Alle concrete dossiergegevens in acht genomen, is de rechtbank van oordeel dat de hierna bepaalde gevangenisstraf zich opdringt. Teneinde recidive tegen te gaan, is de rechtbank wel van oordeel dat beklaagde een allerlaatste kans dient te worden geboden om aan zijn alcoholproblematiek te werken." U werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden met probatie-uitstel voor een termijn van 5 jaar voor een gedeelte van 8 maanden mits naleving van een aantal voorwaarden waaronder o.a. geen strafbare feiten plegen en een behandeling volgen voor uw alcoholproblematiek.

Een vijftal weken na deze veroordeling namelijk op 12.01.2021, werd u een voorlopige invrijheidstelling toegekend.

Ondanks het feit dat u kort voordien nog beweerde "dit keer echt gemotiveerd te zijn voorwaarden na te leven" werd u op 16.03.2021 alweer onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis opgesloten wegens het plegen van nieuwe feiten. Hoewel u maar 63 dagen in vrijheid was, maakte u zich schuldig aan meerdere diefstallen uit voertuigen of pogingen daartoe, eenmaal sloeg u daartoe een autoruit in, de andere 4 keren waren de voertuigen niet slotvast of was er toch geen schade aan het voertuig, en u maakte zich daarnaast ook schuldig aan verboden wapendracht (vouwmes met lemmeblokkering). Op 10.05.2021 werd u voor de verboden wapendracht veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 maanden en een geldboete van 800 euro, voor de overige feiten kreeg u een gevangenisstraf van 2 jaar en een geldboete van 800 euro.

U werd daarnaast ook driemaal tot geldboetes veroordeeld door de Politie rechtbank (op 15.09.2016, 20.10.2020 en op 11.05.2021). De eerste boete was een gevolg van opzettelijke beschadiging toegebracht aan roerende eigendom, de twee overige boetes waren een gevolg van het niet naleven van de corona-maatregelen.

Uit voorgaande blijkt duidelijk dat u meermaals de kans gegeven werd u te herpakken. Omdat u beloofde te werken aan uw alcoholverslaving, werden 2 straffen gedeeltelijk gekoppeld aan probatie-uitstel. Maar u bleek zich niet te kunnen houden aan uw beloftes en u herviel telkens snel in het plegen van strafbare

feiten. U lijkt weinig of geen inspanningen te hebben geleverd om uw alcoholverslaving weldegelijk ernstig aan te pakken en er ligt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat deze verslaving inmiddels wel onder controle is. De vraag stelt zich of u ooit echt de intentie had uw problemen aan te pakken, het lijkt erop dat u eerder deed alsof om op die manier een lichtere straf te krijgen. Alcoholgebruik hangt samen met agressie, overlast, ordeverstoring, antisociaal gedrag en geweld. Dit alles vergroot het onveiligheidsgevoel in de openbare ruimte. De ernst van een misdrijf is niet af te meten aan de omvang van de bult of het ondervonden nadeel maar bestaat vooral in de geestesgesteldheid die erdoor gekenschetst wordt, met name een totaal misprijzen voor andermans bezit en het impulsief voldoen aan alle neigingen en driften zonder bekommerd te zijn om regels en wetten of een beroep te doen op voortdurende professionele bijstand bij de oplossing van uw drankprobleem. Gelet op uw talrijke veroordelingen wordt vastgesteld dat u niet de intentie vertoont om uw gedrag te verbeteren. Het feit dat u de neiging vertoont uw gedrag verder te zetten, kan een maatregel, gestoeld op openbare orde, verantwoorden (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.L.).

Er dient te worden opgemerkt dat zaken zoals het afbetalen van penale boetes en gerechtskosten geen afbreuk doen aan het feit dat u veroordeeld werd voor ernstige feiten. Uit het afbetalen van de boetes en de gerechtskosten blijkt onvoldoende een werkelijk schuldinzicht. Het is een verplichting om deze af te betalen en het is dan ook niet meer dan normaal dat u dat doet.

Over een periode van ongeveer 3,5 jaar maakte u zich schuldig aan de ene diefstal na de andere. Uit de veelheid van de door u gepleegde feiten evenals uit het feit dat u het plegen van diefstallen blijkbaar als een volkomen evidentie beschouwt, blijkt dat u een zeer oneerlijke en bedrieglijke ingesteldheid heeft en hieruit kan legitiem afgeleid worden dat u een reële en actuele bedreiging voor een nieuwe aanslag op de openbare orde vertegenwoordigt. Geen enkele justitiële tussenkomst had het gewenste resultaat. De veroordelingen en daaropvolgende gevangenisstraffen die u onderging, leken u niet af te schrikken noch enige gedragsverbetering teweeg te brengen want telkens ging u al vrij snel na vrijstelling alweer over tot het plegen van nieuwe feiten, zelfs wetende dat uitgestelde straffen ten uitvoer gebracht zouden worden. De feiten die u pleegde zijn ernstig en getuigen van een normloze ingesteldheid alsook van een fundamenteel gebrek aan respect voor andermans eigendom. De feiten die u steeds opnieuw pleegt, kunnen niet getolereerd worden, zij versterken het onveiligheidsgevoel bij burgers. U blijkt totaal niet in staat u te conformeren aan de maatschappelijke norm dat men zich aan de wet dient te houden. U betoont niet de minste wil om uw wangedrag bij te sturen en blijft volharden in een onverantwoordelijk bestaan. Gezien uw strafverleden bestaat een reëel risico dat u na uw volgende vrijstelling, gepland voor 29.12.2025, vroeg of laat weer zal overgaan tot het plegen van nieuwe feiten. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.

Uit voorgaande blijkt overduidelijk dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die het beëindigen van uw recht op verblijf rechtvaardigen.

+++

Op 27.08.2021 werd u in de gevangenis van Antwerpen door een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) gesproken daar overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen. U kreeg de mogelijkheid om samen met de terugkeerbegeleider een formulier hoorrecht in te vullen en/af het formulier hoorrecht met een vertrouwenspersoon in te vullen en binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden, aan te voeren.

Op 07.09.2021 maakte uw advocaat, meester P. STAES, per mail volgende documenten over: de op 06.09.2021 ingevulde vragenlijst uw curriculum vitae, uw loopbaangegevens, toegekend afbetalingsplan d.d. 16.08.2021, rekeninguittreksel gevangenis: bewegingen van 03.08.2021 tot 02.09.2021 (tevens bewijs dat u op 02.09.2021 een eerste overschrijving van 50 euro overmaakte in het kader van het afbetalingsplan), een kopie van uw F-kaart.

In de ingevulde vragenlijst verklaarde u dat u Nederlands, Arabisch, Berber, Frans, Engels, Spaans en Duits spreekt; dat u sinds 2008 in België bent; dat u in het bezit bent van een Marokkaans paspoort afgegeven door de Ambassade; dat u geen ziekte heeft die u belemmert te reizen of naar uw herkomstland terug te keren; dat u voor u in de gevangenis belandde, woonachtig was in (...) te 2020 Antwerpen; dat u vanwege een wettelijke samenwoning met uw Bulgaarse partner S.S. (...) (geboren op 04.10.1974) een F-kaart verkregen heeft en dat jullie nog steeds een relatie hebben maar dat uw partner terug naar

Bulgarije vertrokken is ten gevolge van haar werk en de ziekte van haar moeder; dat u geen familie heeft in België; dat u geen minderjarige kinderen heeft; dat uw moeder overleden is, dat uw vader in Marokko woont; dat u verschillende familieleden heeft in de Europese Unie; voor uw schooltraject in België verwijst u naar uw CV; voor uw beroepstraject in België verwijst u naar uw CV en loopbaangegevens; dat u zo goed als niet gewerkt heeft in Marokko (economisch precaire situatie); dat u nog niet veroordeeld en/of opgesloten werd in een ander land dan België; dat u niet naar Marokko kan terugkeren omdat u Marokko al 13 jaar geleden verlaten heeft; dat u toen 20 jaar oud was; dat u uw volledige volwassen leven in België doorbracht, dat u in Marokko bij niemand terecht kan, er geen eigendom heeft en er ook niemand heeft die u financieel kan steunen.

+++

U verklaarde een duurzame relatie te hebben met mevrouw S.S.D. (...) (geboren op 04.10.1974 te Pernik, Bulgaarse nationaliteit) en gaf aan dat mevrouw naar Bulgarije vertrokken zou zijn ten gevolge van haar werk en de ziekte van haar moeder.

Uit de registers blijkt dat u en mevrouw S. (...) op 03.08.2011 te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning aflegden. Het is naar aanleiding van de (derde) aanvraag tot gezinshereniging met mevrouw, ingediend op 19.10.2012, dat u verblijfsrecht in België bekwaam. Twee eerdere aanvragen werden respectievelijk op 14.03.2012 en op 19.09.2012 geweigerd omdat niet op afdoende wijze aangetoond werd dat het weldegelijk om een duurzame relatie ging.

Uit jullie relatie werden geen kinderen geboren.

De wettelijke samenwoning werd op 05.06.2020 door mevrouw S. (...) te Hechtel-Eksel eenzijdig beëindigd, de eenzijdige verklaring tot beëindiging werd te Antwerpen betekend op 11.06.2020. Nazicht van de registers leert dat ondanks het gegeven dat de wettelijke samenwoning pas op 05.06.2020 stopgezet werd door mevrouw, jullie reeds sinds 06.12.2016 niet meer officieel op eenzelfde adres ingeschreven stonden.

Uit de bezoekerslijst van de gevangenis blijkt dat mevrouw S. (...) u daar nooit (virtueel) bezocht heeft, niet tijdens uw vorige detenties, noch tijdens uw huidige detentie die een aanvang nam op 16.03.2021. Mevrouw staat niet op de lijst van mensen die de toelating hebben u te bezoeken in de gevangenis Er ligt geen enkel stuk voor waaruit blijkt of jullie op een andere wijze contact onderhouden. U verklaarde dat mevrouw naar Bulgarije vertrok ten gevolge van haar werk alsook omdat haar moeder ziek zou zijn, maar verschaft verder geen enkel detail over de duur van haar afwezigheid. Tevens legt u geen enkel stuk voor dat uw verklaring ondersteunt en waaruit blijkt dat zij België weldegelijk verlaten heeft. Voor zover uit de registers blijkt heeft mevrouw bij de dienst Burgerzaken van de gemeente waar zij ingeschreven is geen aangifte gedaan van een tijdelijke afwezigheid.

Gezien de wettelijke samenwoning sinds 05.06.2020 stopgezet werd, jullie reeds sinds 06.12.2016 niet meer officieel op eenzelfde adres ingeschreven stonden, mevrouw u tot dusver niet bezocht in de gevangenis en geen stukken voorliggen waaruit blijkt of en hoe jullie contact onderhouden, kan niet zomaar aangenomen worden dat jullie weldegelijk (nog steeds) een duurzame relatie zouden hebben. Ten overvloede wordt opgemerkt dat er al van bij het begin twijfels waren betreffende de oprechtheid van jullie relatie. Getuige hiervan onder andere een schrijven van de procureur des Konings van Antwerpen d.d. 07.08.2012 waaruit blijkt dat de Politie Antwerpen City dan wel een positieve woontscontrole deed, doch dat jullie verder iedere medewerking aan het onderzoek inzake een mogelijke schijnwettelijke samenwoning weigerden. Het voldoende hecht en duurzaam karakter van de relatie, vereist opdat deze onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) kan vallen, werd niet aangetoond. U blijft in gebreke om met voldoende concrete elementen aannemelijk te maken dat deze relatie (nog steeds) als gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is te beschouwen.

Zelfs indien onomstotelijk aangetoond zou zijn dat uw relatie met mevrouw S. (...) van dien aard is dat ze onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) zou vallen, quod non, wordt op geen enkele manier aangetoond dat er onoverkomelijke hinderpalen zouden bestaan die de voortzetting van uw relatie met mevrouw S. (...) buiten België verhinderen, evenmin blijkt dat u deze relatie enkel in België verder zou kunnen zetten Volgens uw verklaringen verblijft mevrouw momenteel in Bulgarije, het land van haar nationaliteit, omwille van haar werk en de ziekte van haar moeder. Uit niks blijkt dat u mevrouw, nadat u aan het gerecht voldaan heeft, daar niet zou kunnen

vervoegen. Er liggen geen stukken voor waaruit afgeleid kan worden dat u in het verleden reeds stappen ondernam om een verblijfsrecht te bekomen in Bulgarije en dat u dat geweigerd werd.

U verklaarde verder geen familie te hebben in België, maar stelde wel verschillende familieleden te hebben in de Europese Unie. Er worden verder geen gegevens met betrekking tot deze familieleden verschaft. U ontvangt in de gevangenis regelmatig (virtueel) bezoek van E.H.K. (...) die als uw zus geregistreerd werd in de bezoektolating van de gevangenis. Nazicht van de database van de Dienst Vreemdelingenzaken teert dat E.H.K. (...) (geboren te Sidi Kacem op 17.07.1986) zich op 07.12.2015 meldde bij de gemeente Hechtel-Eksel en er in het bezit gesteld werd van een "aankomstverklaring" waarmee ze toegelaten werd tot verblijf tot 08.01.2016. Zij kwam op 28.11.2015 aan in België met een C-visum afgeleverd door de Spaanse autoriteiten. Zij heeft, althans onder die naam, nooit een verblijfsaanvraag ingediend in België. Wellicht verblijft zij niet meer in België. Hoe dan ook kan opgemerkt worden dat daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen broer en zus of tussen verwanten. Opdat een relatie tussen broer en zus en tussen verwanten onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er, naast de afstammingsband, bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34). Door het enkel stellen dat verschillende familieleden heeft in de Europese Unie, toont u niet aan dat u wel degelijk een beschermingswaardig gezinsleven onderhoudt in de zin van artikel 8 van het EVRM met een van hen. Het gegeven dat uw zus u (virtueel) bezoekt in de gevangenis, wijst op zich ook nog niet op een bijzondere afhankelijkheidsband die verder reikt dan de normale affectieve banden. Virtueel contact blijft mogelijk, zelfs indien u niet langer in België zou verblijven. Daarnaast kunnen uw familieleden u in de toekomst desgewenst middels (korte) reizen bezoeken daar waar u zich zal vestigen.

+++

Het wordt niet betwist dat het beëindigen van uw verblijf een inmenging vormt in uw privéleven gezien de duur van uw verblijf in België. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met België is aangegaan, zoals het spreken van de taal, het volgen van een opleiding, het hebben van werk, het deelnemen aan verenigingsleven, het aangaan van vriendschappen en het aangaan en onderhouden van (familie)relaties, etc. Er moet vervolgens nagegaan worden of er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die maken dat de vreemdeling voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. De inmenging wordt als noodzakelijk beschouwd voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten.

In de vragenlijst hoorrecht verklaarde u dat u sinds 2008 in België bent. Het eerste administratieve spoor van uw aanwezigheid dateert echter pas van 08.08.2010 toen de Luchtvaartpolitie een administratief verslag vreemdelingencontrole voor u opstelde nadat u in de luchthaven van Zaventem betrappt werd in het bezit van een aangekocht Brits paspoort op naam van M.L.G. (...). U was toen bijna 22 jaar oud. In plaats van gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat u betekend werd, sloot u op 03.08.2011 een verklaring van wettelijke samenwoning af met S.S.D. (...) (geboren op 04.10.1974 te Pernik, Bulgaarse nationaliteit), relatie op basis van dewelke u uiteindelijk een verblijfsrecht verwierf. U verbleef in detentie van 18.04.2018 tot 15.05.2018, van 22.05.2018 tot 27.07.2018, van 02.10.2018 tot 10.01.2019, van 14.09.2020 tot 12.01.2021 en uw huidige detentie nam een aanvang op 16.03.2021. U bereikt strafeinde op 29.12.2025. Ondanks de kansen die Justitie u bood, bleef u zich schuldig maken aan het plegen van diefstallen. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten.

Het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. Dit betekent echter niet dat er niet van u gevergd zou kunnen worden dat u, nadat uw recht op verblijf beëindigd werd, België verlaat. U bent inmiddels 33 jaar oud, het grootste deel van uw leven bracht u buiten België door. Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde.

Het contact met vrienden en kennissen in België kan onderhouden worden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij u in uw thuisland dan wel elders kunnen komen bezoeken.

Dat u inspanningen geleverd heeft om de Nederlandse taal te leren, is niet meer dan normaal gezien uw verblijfsduur en een leven wou uitbouwen in België en is op zich geen buitengewone omstandigheid.

Wat uw werkverleden in België betreft, dient er op gewezen te worden dat u slechts sporadisch v/as tewerkgesteld op de reguliere arbeidsmarkt. Voor zover u een reële kans zou maken op de Belgische arbeidsmarkt zou toch mogen verwacht worden dat u intussen duidelijke economische banden zou hebben opgebouwd en zou kunnen buigen op een duidelijk werkverleden. U slaagde er nooit in een lang dienstverband aan te gaan bij werkgevers op de Belgische arbeidsmarkt. De tewerkstelling bij het OCMW van Hechtel-Eksel (van 01.10.2015 tot 30.09.2016) -wat trouwens uw allereerste tewerkstelling was hoewel u reeds sinds eind 2012 aan de arbeidsmarkt kon deelnemen- was van iets langere duur, maar viel onder het stelsel van gesubsidieerde tewerkstelling (in toepassing van artikel 60§7 van de OCMW wet). De bedoeling van een dergelijke sociale tewerkstelling is om iemand die uit de reguliere arbeidsmarkt is gevallen of gestapt de kans te geven een 'werkattitude' op te bouwen, werkervaring te laten opdoen, te motiveren tot werken, en dergelijk meer. Dit toont reeds een problematische attitude aan van betrokkene of het gebrek aan kwalificaties of competenties afgestemd op het arbeidsaanbod. In 2017 heeft u slechts tussen de 60 en 70 dagen gewerkt, in 2018 en 2019 werkte u nog geen 30 dagen. Uw laatste tewerkstelling (buiten de muren) eindigde op 09.10.2019. Voor de volledigheid kan opgemerkt worden dat uit uw administratief dossier blijkt dat u nooit officieel als zelfstandige aangesloten was bij een sociale verzekeringskas.

U verklaart dat u uw volledige volwassen leven in België doorbracht; dat u in Marokko bij niemand terecht kan, er geen eigendom heeft en er ook niemand heeft die u financieel kan steunen. Hoewel aangenomen kan worden dat een terugkeer enige aanpassing zal vergen, gelet op het jarenlange verblijf in België, maakt u geenszins aannemelijk dat er onoverkomelijke obstakels daartoe zijn (cfr. EHRM, Munir Johana v. Denmark, 12 januari 2021). Zelfs indien de integratie -door het verblijf in België- in Marokko wat moeizamer zou kunnen verlopen, maakt dit niet dat deze integratie onmogelijk is of dat er onoverkomelijke belemmeringen daartoe zouden zijn (cfr. EHRM, Veljkovic-Jucik v. Switzerland, 21 oktober 2020, §55).

Er kan niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere banden dan uw nationaliteit meer zou hebben mei Marokko. U bent er opgegroeid, bracht er uw jeugd door, spreekt de taal (zowel Arabisch, Berber als Frans) en bent vertrouwd met de cultuur. Ongetwijfeld heeft u er nog familie, vrienden en/of kennissen op wie u eventueel tijdelijk een beroep zou kunnen doen voor opvang. U gaf zelf aan dat uw vader nog in Marokko woont, mogelijks is hij niet het enige familielid dat nog in Marokko woont. Zelfs indien uw bewering dat u er niemand meer zou hebben die u financieel kan steunen, strookt met de realiteit laat uw leeftijd, met name 33 jaar oud, in beginsel toe te veronderstellen dat u in staat kan worden geacht om op zelfstandige basis een leven te leiden en in uw levensonderhoud te voorzien. Indien nodig kunnen de familieleden die in de Europese Unie wonen u ook (tijdelijk) financiële steun bieden door middel van overschrijvingen.

Hoe dan ook, zoals reeds vermeld rechtvaardigen de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten de inmenging in het uitoefenen van uw recht op de eerbiediging van uw privéleven. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

+++

U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheid of de gezondheid van een van uw familieleden die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

+++

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 44bis, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“Eerste onderdeel,

De bestreden beslissing verwijst naar de verschillende veroordelingen ten gevolge van feiten de afgelopen jaren. Uit het dossier blijkt dat al deze feiten diefstal-gerelateerd zijn.

Verwerende partij stelt dat uit deze zaken overduidelijk blijkt dat er ernstige redenen van openbare orde zij die het beëindigen van het recht op verblijf rechtvaardigen.

Zo blijkt kreeg verzoeker al enkele kansen om zich te herpakken, aangezien hij beloofde te werken aan zijn alcoholverslaving. Het is immers ten gevolge van deze problematiek dat de feiten gepleegd werden. Dat verzoeker een strafblad heeft wordt uiteraard niet door hem betwist. Hij wenst wel te benadrukken dat alle feiten werden gepleegd onder de invloed van alcohol.

Hij was verslaafd en dit heeft zijn gedrag op belangrijke wijze beïnvloed. De reden dat hij zijn toevlucht in de drank zocht, was omwille van het feit dat bepaalde familiale zaken hem erg kwetsbaar maakten. Hij verloor zijn moeder aan kanker, en dit heeft er stevig op ingehakt.

Verzoeker begrijpt nu dat dit geen excuus kan en mag zijn om zich te laten gaan in alcoholmisbruik en het plegen van misdrijven zoals diefstal. Hij stelt hieromtrent een enorm schuldbesef en inzicht te hebben verworven.

Verzoeker wenst in dit kader zijn oprechte getuigenis toe te voegen aan het dossier (stuk 3).

Verzoeker heeft nu zich kunnen onthouden van het gebruik van alcohol en drugs en ook al beseft hij dat hij voorzichtig moet zijn.

Hij beseft dat dit levens kan ruïneren. Dat hij nu afstand van deze roesmiddelen doet, is een teken dat hij wel een les heeft getrokken uit zijn veroordelingen. Hij heeft wel de intentie om zijn gedrag te verbeteren. De beslissing van verweerster is op dit vlak niet correct gemotiveerd. Zonder de invloed van alcohol gelooft verzoeker oprecht dat hij geen feiten meer zou plegen en hij wenst een normale leven te kunnen leiden en contact met zijn partner te kunnen opbouwen. Hij verzoekt een nieuwe kans te mogen krijgen.

Ondanks het feit dat hij de misdrijven en veroordelingen niet wenst te betwisten, verzoekt hij u te oordelen dat het hier niet gaat om ernstige redenen van openbare orde.

Krachtens artikel 44bis § 2 verblijfswet kan er alleen een einde aan het verblijf van burgers van de Europese Unie en hun familieleden gemaakt worden die een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen, om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Verweerder verwijst in bestreden beslissing naar de notie 'openbare orde'.

Conform de rechtspraak nr. 200 119 van 22 februari 2018 van Uw raad, dient het begrip 'openbare orde' volgens de Europese rechtspraak van het Hof van Justitie te worden uitgelegd (eigen onderlijning):

2.8. De wetgever benadrukte dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen "redenen van openbare orde", "ernstige redenen van openbare orde" en "dwingende redenen van openbare orde" en dat deze gradaties ook gelden voor de nationale veiligheid. Opnieuw benadrukt de wetgever dat de begrippen afkomstig zijn uit "Europese akten" en dat de begrippen conform de rechtspraak van het Hof van Justitie moeten worden geïnterpreteerd. Voor wat betreft het begrip "ernstige redenen van openbare orde", waarvan in casu toepassing wordt gemaakt, wordt dit door de wetgever omschreven als de vertaling van "het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen" dan gewone redenen van openbare orde.

Art. 45 § 2 Vreemdelingenwet:

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.

De artikelen 43 en 45 van de Vreemdelingenwet zijn de omzetting van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG.

Desondanks dat verzoeker niet betwist dat hij een probleem had, waaraan hij thans oplossingen voor zoekt, en derhalve ook beseft dat de hem opgelegde veroordelingen definitief zijn, meent hij dat het niet duidelijk is waarom het hier niet gaat over "gewone redenen van openbare orde", en wel over "ernstige redenen van openbare orde".

De argumentatie dat gelet op de talrijke veroordelingen wordt gesteld dat betrokkene niet de intentie vertoont om zijn gedrag te verbeteren, houdt onvoldoende rekening met de concrete elementen van het dossier. Immers, verzoeker beseft dat hij een alcoholproblematiek heeft, en wenst hier aan te werken. Het feit dat hij de penale boetes en gerechtskosten aan het afbetalen is, mag niet zo maar genegeerd worden. Hieruit blijkt immers wel degelijk een schuldinzicht, en de oprechtheid om fouten uit het verleden enigszins goed te maken.

Verzoeker hoopt dat uit het geheel van het concrete dossier blijkt dat er onvoldoende evenredig rekening werd gehouden met alle elementen.

Tweede onderdeel,

Artikel 8 luidt als volgt:

" 1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn briefwisseling. "

Verzoeker sloot reeds in augustus 2011 een wettelijke samenwoning af met zijn Bulgaarse partner. Jarenlang woonden zij samen op hetzelfde adres, en hadden zij een duurzame relatie.

Verzoeker verklaart dat zij tot op heden nog steeds een koppel vormen.

Helaas, omwille van professionele activiteiten en de preciaire gezondheidstoestand van de moeder van zijn partner, besloot zij terug te keren naar Bulgarije. Reden waarom de wettelijke samenwoning beëindigd is. Immers, zij woont thans niet meer in België.

Verzoeker zelf diende wel in België te blijven vanwege zijn detentie.

Desalniettemin vormen zij nog steeds een koppel.

Verder verklaarde verzoeker in zijn vragenlijst, dewelke werd ingevuld d.d. 06.09.21, dat hij geen banden meer heeft met zijn land van herkomst, met name Marokko.

Hij verliet dit land als jongvolwassene, en heeft daar geen naaste familieleden meer (behalve zijn vader). Zijn moeder is overleden, en de overige familieleden waarmee hij contact heeft leven allemaal in de Europese Unie.

De bestreden beslissing stelt expliciet dat het beëindigen van verblijf een inmenging vormt in het privéleven, gezien de duur van zijn verblijf in ons land.

Verzoeker is van mening dat deze inmenging niet proportioneel is, gelet op wat aangehaald werd in het eerste onderdeel.

Dat de beslissing om deze reden dient te worden vernietigd.”

3.2. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.3. De aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.”

Artikel 45, §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid. Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen. Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd. Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.”

De artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet, die respectievelijk werden hersteld en vervangen door de artikelen 26 en 35 van de wet van 24 februari 2017, vormen een omzetting van de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 32 in fine en 34-37, zie ook bijlage, p. 138-143).

Betreffende de begrippen “openbare orde”, “nationale veiligheid”, “ernstige redenen” en “dwingende redenen”, wijst de Raad erop dat het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ) deze begrippen in het kader van de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG, die voorzien in de mogelijkheid voor lidstaten om beperkende maatregelen inzake het inreisrecht en het verblijfsrecht, dan wel verwijderingsbeslissingen te nemen om redenen van openbare orde en nationale veiligheid, al meermaals nader heeft uitgelegd (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis; HvJ 4 oktober 2012, C-249/11, Byankov).

Het HvJ heeft het ook passend geacht om de rechtspraak over openbare orde en nationale veiligheid, ontwikkeld in het kader van de richtlijn 2004/38/EG, naar analogie toe te passen op strafrechtelijk veroordeelde derdelanders die een afgeleid verblijfsrecht aan artikel 20 VWEU of artikel 21 VWEU ontlenu (cf. conclusie van advocaat-generaal Szpunar van 4 februari 2016 in zaak C-165/14 alsook HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 54-67, 81 en 84-86; HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 36, 40-42, 48-49). Ook sommige richtlijnen inzake asiel, legale migratie en terugkeer bevatten bepalingen inzake openbare orde en nationale veiligheid. Uit de rechtspraak blijkt dat ook ten aanzien van deze richtlijnen het HvJ een analoge uitlegging hanteert van de begrippen die verband houden met openbare orde en nationale veiligheid (zie bv. HvJ 11 juni 2015, C-554/13, Zh. en O.; HvJ 24 juni 2015, C-373/13, H.T.).

De uitlegging van de begrippen ‘openbare orde’ en ‘nationale veiligheid’ blijft dus consistent doorheen de verschillende richtlijnen. Hoewel deze richtlijnen andere doelen nastreven en hoewel de lidstaten vrij blijven om de eisen van de openbare orde en de openbare veiligheid af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen, meent het HvJ immers dat de omvang van de bescherming die een samenleving aan haar fundamentele belangen wenst te bieden, niet mag verschillen naargelang van de juridische status van de persoon die deze belangen schaadt (HvJ 24 juni 2013, C-373/13, H.T., pt. 77; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 21).

In zijn rechtspraak licht het HvJ toe dat het begrip “openbare orde” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Wat het begrip “openbare veiligheid” betreft, zet het HvJ in zijn rechtspraak uiteen dat dit begrip zowel de interne als de externe veiligheid van een lidstaat dekt. Bijgevolg kunnen een aantasting van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, risico’s voor het overleven van de bevolking, het risico op een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame coëxistentie van de volkeren, alsook een aantasting van militaire belangen, de openbare veiligheid in gevaar brengen (HvJ 13 september 2016, C-166/14, Rendon Marin, pt. 83).

Verder moeten “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” worden onderscheiden van gewone “redenen van openbare orde of nationale veiligheid” en “dwingende redenen van openbare orde of nationale veiligheid”. “Ernstige redenen” vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone “redenen”, terwijl “dwingende redenen” vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip “ernstige redenen” breder is dan het begrip “dwingende redenen” (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 23 met verwijzing naar rechtspraak van het HvJ. Op pagina 37 wordt verwezen naar de commentaar op pagina 23 die volledig is over te nemen voor de situatie van Unieburgers en hun familieleden; zie ook HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 19).

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of de nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een beëindiging van verblijf, mogen uitsluitend zijn gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de beëindiging van een verblijfsrecht. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele

beëindiging van het verblijfsrecht omwille van redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de beëindiging van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28).

Het komt de verwerende partij toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46).

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico op recidive kan omvatten. De verwerende partij moet derhalve haar besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat zij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij weze opgemerkt *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29). In deze zin heeft ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfs-maatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63).

Artikel 45, §2 van de Vreemdelingenwet onderlijnt dat de in de artikelen 43 en 44bis van dezelfde wet bedoelde beslissingen *“in overeenstemming [moeten] zijn met het evenredigheidsbeginsel”*.

Artikel 44bis, §4 van de Vreemdelingenwet stipuleert verder dat rekening moet worden gehouden met volgende elementen: de duur van het verblijf van de betrokkene en zijn familieleden op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk, en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Bij een beëindiging van het verblijfsrecht om redenen van openbare orde of nationale veiligheid moet dus rekening worden gehouden met de grondrechten. Dit volgt niet enkel uit het gegeven dat artikel 8 van het EVRM als hogere norm primeert op de Vreemdelingenwet. De artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet bevatten eveneens een aantal waarborgen die moeten worden nageleefd wanneer de verwerende partij overweegt een verblijfsrecht te beëindigen om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Deze waarborgen weerspiegelen de vereisten die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM en de rechtspraak van het EHRM. Een correcte toepassing van voormelde artikelen uit de Vreemdelingenwet garandeert derhalve dat de grondrechten in rekening worden gebracht.

Bovenstaande wordt ook bevestigd in de voorbereidende werken: *“Er moet ook worden onderstreept dat de beslissing in alle gevallen volgt uit een individueel onderzoek, waarbij de belangen tegen elkaar worden afgewogen. Daarbij wordt gelet op het eerbiedigen van de fundamentele rechten en vrijheden, waaronder de eerbiediging van het gezinsleven en het recht op bescherming tegen foltering en onmenselijke of veranderende behandeling.”* (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 18).

3.4. De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing verwijst naar verschillende veroordelingen ten gevolge van feiten de afgelopen jaren, dat uit het dossier blijkt dat alle feiten diefstal-gerelateerd zijn, dat de verwerende partij stelt dat uit deze zaken overduidelijk blijkt dat er ernstige redenen van openbare orde zijn, dat zij al enkele kansen kreeg zich te herpakken aangezien zij beloofde te werken aan haar alcoholverslaving, dat het immers ten gevolge van deze problematiek is dat de feiten gepleegd werden,

dat zij niet betwist dat zij een strafblad heeft en zij wenst te benadrukken dat alle feiten werden gepleegd onder invloed van alcohol, dat zij verslaafd was en dit haar gedrag op belangrijke wijze heeft beïnvloed, dat de redenen waarom zij haar toevlucht zocht in de drank omwille van het feit was dat bepaalde familiale zaken haar erg kwetsbaar maakten, dat zij haar moeder verloor aan kanker en dit er stevig ingehakt heeft, dat zij nu begrijpt dat dit geen excuus kan en mag zijn om zich te laten gaan in alcoholmisbruik en het plegen van misdrijven zoals diefstal, dat zij een enorm schuldbesef heeft en inzicht heeft verworven, dat zij in dit kader haar oprechte getuigenis wenst te voegen, dat zij zich nu heeft kunnen onthouden van het gebruik van alcohol en drugs en beseft dat zij voorzichtig moet zijn, dat zij beseft dat dit levens kan ruïneren, dat zij nu afstand van deze roesmiddelen doet, wat een teken is dat zij wel een les heeft getrokken uit haar veroordelingen, dat zij wel de intentie heeft om haar gedrag te verbeteren, dat de beslissing van de verwerende partij op dit vlak niet correct is gemotiveerd, dat zonder de invloed van alcohol zij oprecht gelooft dat zij geen feiten meer zou plegen en dat zij wenst een normaal leven te kunnen leiden en het contact met haar partner op te bouwen en dat zij verzoekt een nieuwe kans te mogen krijgen. Zij verzoekt om te oordelen dat het hier niet gaat om ernstige redenen van openbare orde, ondanks het feit dat zij de misdrijven en veroordelingen niet wenst te betwisten en meent dat, hoewel zij niet betwist dat zij een probleem had waarvoor zij thans oplossingen zoekt en ook beseft dat de veroordelingen definitief zijn, het niet duidelijk is waarom het hier niet gaat om “gewone redenen van openbare orde” en wel over “ernstige redenen van openbare orde”, dat de argumentatie dat gelet op de talrijke veroordelingen zij niet de intentie vertoont om haar gedrag te verbeteren, onvoldoende rekening houdt met de concrete elementen van het dossier, dat zij immers beseft dat zij een alcoholprobleem heeft en hieraan wenst te werken, dat het feit dat zij de penale boetes en gerechtskosten aan het afbetalen is, niet zomaar mag worden genegeerd, dat hieruit immers blijkt dat zij wel degelijk schuldinzicht heeft en de oprechtheid om de fouten uit het verleden enigszins goed te maken. Zij hoopt dat uit het geheel van het concrete dossier blijkt dat er onvoldoende evenredig rekening werd gehouden met alle elementen.

3.5. Uit de motieven van de bestreden beslissing volgt dat uit het geheel van de vaststellingen blijkt dat de verzoekende partij een ernstig, reëel en actueel gevaar vormt voor de samenleving en er ernstige redenen van openbare orde zijn die een beëindiging van het verblijf in België rechtvaardigen.

De vaststellingen luiden als volgt:

“Op 17.04.2018 werd u aangehouden en op 18.04.2018 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Hasselt uit hoofde van diefstal.

Vanaf 20.04.2018 geschiedde de voorlopige hechtenis onder elektronisch toezicht.

Op 15.05.2018 werd het aanhoudingsmandaat onder voorwaarden opgeheven.

Op 21.05.2018 werd u aangehouden en op 22.05.2018 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Hasselt uit hoofde van diefstal.

Op 27.07.2018 werd het aanhoudingsmandaat onder voorwaarden opgeheven.

Op 26.09.2018 werd u door de Correctionele Rechtbank te Tongeren bij verstek veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 14 maanden en een geldboete van 8000 euro (vervangende gevangenisstraf: 90 dagen) daar u zich schuldig had gemaakt aan diefstal (9 feiten, gepleegd tussen 19.11.2017 en 11.04.2018).

Op 01.10.2018 werd u aangehouden en op 02.10.2018 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis te Hasselt uit hoofde van diefstal.

Op 30.11.2018 werd u door de Correctionele Rechtbank te Hasselt veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden waarvan 10 maanden gevangenisstraf met uitstel gedurende een proefperiode van 3 jaar mits naleving van de u opgelegde voorwaarden en tot een geldboete van 800 euro daar u zich schuldig gemaakt had aan diefstal (13 feiten gepleegd tussen 12.04.2018 en 02.10.2018).

Op 10.01.2019 werd u een voorlopige invrijheidstelling toegekend.

Op 28.11.2019 diende u een "aanvraag om duurzaam verblijf (bijlage 22) in te Antwerpen. Daar geen beslissing genomen werd binnen de vooropgestelde termijn van 5 maanden, werd u automatisch het duurzaam verblijfsrecht toegekend.

Op 05.06.2020 werd de wettelijke samenwoning te Hechtel-Eksel eenzijdig beëindigd door mevrouw S. (...), de eenzijdige verklaring tot beëindiging werd te Antwerpen betekend op 11.06.2020.

Op 14.09.2020 werd u aangehouden en onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis te Antwerpen uit hoofde van diefstal en diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels.

Op 25.11.2020 werd het probatieuitstel u verleend bij vonnis d.d. 30.11.2018 herroepen.

Op 01.12.2020 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden waarvan 8 maanden gevangenisstraf met uitstel voor een termijn van 5 jaar mits naleving van de u opgelegde voorwaarden in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig gemaakt had aan poging tot diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels;

aan diefstal (3 feiten) en aan in het openbaar een valse naam te hebben aangenomen die u niet toekwam (feiten gepleegd tussen 06.11.2019 en 15.09.2020).

Op 12.01.2021 werd u een voorlopige invrijheidstelling toegekend.

Op 16.03.2021 werd u aangehouden en onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels. Het probatie-uitstel u verleend bij vonnis d.d. 30.11.2018 werd die dag eveneens in uitvoer gebracht.

Op 10.05.2021 werd u door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 Jaar in staat van wettelijke herhaling daar u zich schuldig maakte aan poging tot diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels; aan diefstal en aan poging tot diefstal (3 feiten) en tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 maanden in staat van wettelijke herhaling en een geldboete van 800 euro (vervangende gevangenisstraf: 15 dagen) daar u zich schuldig had gemaakt aan het dragen van een vrij verkrijgbaar wapen, namelijk een vouwmes met lemmeblokkering, zonder wettige reden (feiten gepleegd tussen 02.03.2021 en 17.03.2021).

Op 21.12.2021 werd u door de Correctionele Rechtbank te Tongeren veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 maanden en een geldboete van 400 euro daar u zich schuldig maakte aan diefstal (14 feiten gepleegd tussen 02.10.2018 en 15.11.2018).

+++

U boet meerdere gevangenisstraffen uit en uw strafeinde staat momenteel op 29.12.2025.

Sinds eind 2017 maakte u zich steeds opnieuw schuldig aan het plegen van diefstallen, ten gevolge hiervan werd u sinds 2018 reeds 5 maal veroordeeld. Uit alles blijkt dat u reeds meerdere kansen kreeg van Justitie, u genoot meerdere gunstmaatregelen en er werden duidelijk inspanningen geleverd om u de hand te reiken en u de kans te geven u te herpakken. U greep echter de geboden kansen niet en bleef volharden in het plegen van gelijkaardige feiten.

Op 26.09.2018 werd u bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van 14 maanden en een geldboete van 8000 euro voor het plegen van meerdere diefstallen in de periode van 19.11.2017 tot 11.04.2018, het gaat voornamelijk over diefstallen van flessen sterkedrank in supermarkten. Een deel van de feiten had u toegegeven en voor de andere feiten waren camerabeelden voorhanden.

Amper 2 maanden later werd u wederom veroordeeld voor gelijkaardige feiten. Met het vonnis d.d. 30.11.2018 van de Correctionele Rechtbank te Hasselt werden meerdere diefstallen, gepleegd tussen 12.04.2018 en 02.10.2018, bestraft. Hoewel het zich daartoe niet beperkte, ging het wederom voornamelijk om diefstallen van flessen alcoholische drank in supermarkten. Uit het vonnis blijkt: "Beklaagde streefde louter snel winstbejag na en hield geen rekening met andermans eigendoms-rechten. Hij werd in de loop van het onderzoek twee keer vrijgelaten onder voorwaarden, maar pleegde telkens nieuwe feiten. Beklaagde vroeg een werkstraf. De rechtbank is echter van oordeel dat een werkstraf niet gepast is, wegens de alcoholverslaving van beklagde. Een gevangenisstraf en geldboete zoals hieronder nader bepaald, zijn gepast. Beklaagde komt nog in aanmerking voor een straf met uitstel van tenuitvoerlegging. Hij heeft nog een relatief gunstig strafregister. Hij maakt aannemelijk dat hij in het verleden zeer regelmatig gewerkt heeft en dat de gepleegde feiten kaderen in de persoonlijke problemen die hij sinds enige tijd heeft. Het Openbaar Ministerie kon akkoord gaan met een straf die gedeeltelijk met uitstel wordt opgelegd, gekoppeld aan probatievoorwaarden. Op basis hiervan, zal de rechtbank -ondanks de meerdere kansen die beklagde tot nu toe niet heeft gegrepen- de uitvoering van de gevangenisstraf gedeeltelijk met uitstel opleggen zoals hieronder nader bepaald. Om de preventieve werking van het uitstel voldoende lang te laten duren, wordt het uitstel opgelegd voor een proefperiode van drie jaar. Het is duidelijk dat beklagde nood heeft aan begeleiding en therapie. Dit wordt opgelegd via de hierna bepaalde probatievoorwaarden. Beklaagde heeft ingestemd met het naleven van probatievoorwaarden. De bedoeling van deze probatievoorwaarden is om beklagde er toe aan te zetten een andere wending te geven aan zijn leven en zijn problematiek intensief aan te pakken."

Ook tussen 02.10.2018 en 05.11.2018 pleegde u tal van diefstallen van flessen alcohol in verschillende winkels. Uit het vonnis d.d. 21.12.2021 van de Correctionele Rechtbank te Tongeren waarin deze diefstallen bestraft worden (op verzet tegen verstekvonnis d.d. 25.06.2019), blijkt: "De feiten zijn maatschappelijk onaanvaardbaar en geven blijk van een sterk vervaagd normbesef. Beklaagde streefde louter snel winstbejag na en hield geen rekening met andermans eigendomsrechten. Winkeldiefstallen brengen niet alleen de individuele winkeliers maar ook de detailhandel in het algemeen en bij uitbreiding de eerlijke consumenten ernstige schade toe: de winkelier wordt bestolen en lijdt schade, de detailhandel ziet zich verplicht maatregelen te nemen ter voorkoming van diefstallen en de kosten worden doorgerekend aan gewone klanten die aan de gepleegde misdrijven geen enkele schuld hebben."

Met het vonnis d.d. 01.12.2020 worden een aantal feiten gepleegd tussen 06.11.2019 en 15.09.2020 bestraft. Opnieuw ging het hoofdzakelijk over het stelen van alcohol, maar daarnaast werd u op 14.09.2020 aangetroffen in een voertuig waarvan de zijruit ingeslagen was. Wanneer de verbalisanten u vroegen u te identificeren, toonde u een kaart die u in de portefeuille van de eigenaar van de auto gevonden had. Wanneer men u er op wees dat de getoonde identiteitskaart u duidelijk niet toebehoorde,

gaf u uw eigenlijke identiteit op. U zei dat u dronken was, in het voertuig twee blikjes Jupiler zag liggen en aangezien u nog wou drinken maar de nachtwinkels reeds gesloten waren, sloeg u blijkbaar het raam van de wagen maar in. Uit het vonnis van de Correctionele rechtbank van Antwerpen d.d. 01.12.2020 blijkt: "De feiten zijn ernstig en getuigen van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendomsrechten. Beklaagde liep in het verleden reeds twee correctionele veroordelingen wegens diefstal (op). Hij bevindt zich bovendien in staat van wettelijke herhaling gelet op het vonnis van deze rechtbank van 30.11.2018 waarbij beklagde werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden met probatie-uitstel 3 jaar wegens diefstal, en dat kracht van gewijsde had op het ogenblik van huidige feiten die voorts gepleegd zijn voordat vijf jaren zijn verlopen sedert beklagde zijn straf heeft ondergaan of sedert zijn straf verjaard is. Het Openbaar Ministerie vordert een straf van 18 maanden. Beklaagde verzoekt de rechtbank hem opnieuw de gunst van probatie-uitstel toe te kennen. Hij heeft een alcoholprobleem en stelt dit keer echt gemotiveerd te zijn voorwaarden na te leven. Gelet op de staat van wettelijke herhaling acht de rechtbank een straf volledig gekoppeld aan probatie-uitstel niet gepast. Alle concrete dossiergegevens in acht genomen, is de rechtbank van oordeel dat de hierna bepaalde gevangenisstraf zich opdringt. Teneinde recidive tegen te gaan, is de rechtbank wel van oordeel dat beklagde een allerlaatste kans dient te worden geboden om aan zijn alcoholproblematiek te werken." U werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden met probatie-uitstel voor een termijn van 5 jaar voor een gedeelte van 8 maanden mits naleving van een aantal voorwaarden waaronder o.a. geen strafbare feiten plegen en een behandeling volgen voor uw alcoholproblematiek.

Een vijftal weken na deze veroordeling namelijk op 12.01.2021, werd u een voorlopige invrijheidstelling toegekend.

Ondanks het feit dat u kort voordien nog beweerde "dit keer echt gemotiveerd te zijn voorwaarden na te leven" werd u op 16.03.2021 alweer onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis opgesloten wegens het plegen van nieuwe feiten. Hoewel u maar 63 dagen in vrijheid was, maakte u zich schuldig aan meerdere diefstallen uit voertuigen of pogingen daartoe, eenmaal sloeg u daartoe een autoruit in, de andere 4 keren waren de voertuigen niet slotvast of was er toch geen schade aan het voertuig, en u maakte zich daarnaast ook schuldig aan verboden wapendracht (vouwmes met lemmeblokkering). Op 10.05.2021 werd u voor de verboden wapendracht veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 maanden en een geldboete van 800 euro, voor de overige feiten kreeg u een gevangenisstraf van 2 jaar en een geldboete van 800 euro.

U werd daarnaast ook driemaal tot geldboetes veroordeeld door de Politie rechtbank (op 15.09.2016, 20.10.2020 en op 11.05.2021). De eerste boete was een gevolg van opzettelijke beschadiging toegebracht aan roerende eigendom, de twee overige boetes waren een gevolg van het niet naleven van de corona-maatregelen.

Uit voorgaande blijkt duidelijk dat u meermaals de kans gegeven werd u te herpakken. Omdat u beloofde te werken aan uw alcoholverslaving, werden 2 straffen gedeeltelijk gekoppeld aan probatie-uitstel. Maar u bleek zich niet te kunnen houden aan uw beloftes en u herviel telkens snel in het plegen van strafbare feiten. U lijkt weinig of geen inspanningen te hebben geleverd om uw alcoholverslaving weldegelijk ernstig aan te pakken en er ligt geen enkel stuk voor waaruit blijkt dat deze verslaving inmiddels wel onder controle is. De vraag stelt zich of u ooit echt de intentie had uw problemen aan te pakken, het lijkt erop dat u eerder deed alsof om op die manier een lichtere straf te krijgen. Alcoholgebruik hangt samen met agressie, overlast, ordeverstoring, antisociaal gedrag en geweld. Dit alles vergroot het onveiligheidsgevoel in de openbare ruimte. De ernst van een misdrijf is niet af te meten aan de omvang van de bult of het ondervonden nadeel maar bestaat vooral in de geestesgesteldheid die erdoor gekenschetst wordt, met name een totaal misprijzen voor andermans bezit en het impulsief voldoen aan alle neigingen en driften zonder bekommerd te zijn om regels en wetten of een beroep te doen op voortdurende professionele bijstand bij de oplossing van uw drankprobleem. Gelet op uw talrijke veroordelingen wordt vastgesteld dat u niet de intentie vertoont om uw gedrag te verbeteren. Het feit dat u de neiging vertoont uw gedrag verder te zetten, kan een maatregel, gestoeld op openbare orde, verantwoorden (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.L.).

Er dient te worden opgemerkt dat zaken zoals het afbetalen van penale boetes en gerechtskosten geen afbreuk doen aan het feit dat u veroordeeld werd voor ernstige feiten. Uit het afbetalen van de boeten en de gerechtskosten blijkt onvoldoende een werkelijk schuldinzicht. Het is een verplichting om deze af te betalen en het is dan ook niet meer dan normaal dat u dat doet.

Over een periode van ongeveer 3,5 jaar maakte u zich schuldig aan de ene diefstal na de andere. Uit de veelheid van de door u gepleegde feiten evenals uit het feit dat u het plegen van diefstallen blijkbaar als een volkomen evidentie beschouwt, blijkt dat u een zeer oneerlijke en bedrieglijke ingesteldheid heeft en hieruit kan legitiem afgeleid worden dat u een reële en actuele bedreiging voor een nieuwe aanslag op de openbare orde vertegenwoordigt. Geen enkele justitiële tussenkomst had het gewenste resultaat. De veroordelingen en daaropvolgende gevangenisstraffen die u onderging, leken u niet af te schrikken noch enige gedragsverbetering teweeg te brengen want telkens ging u al vrij snel na vrijstelling alweer over tot

het plegen van nieuwe feiten, zelfs wetende dat uitgestelde straffen ten uitvoer gebracht zouden worden. De feiten die u pleegde zijn ernstig en getuigen van een normloze ingesteldheid alsook van een fundamenteel gebrek aan respect voor andermans eigendom. De feiten die u steeds opnieuw pleegt, kunnen niet getolereerd worden, zij versterken het onveiligheidsgevoel bij burgers. U blijkt totaal niet in staat u te conformeren aan de maatschappelijke norm dat men zich aan de wet dient te houden. U betoont niet de minste wil om uw wangedrag bij te sturen en blijft volharden in een onverantwoordelijk bestaan. Gezien uw strafverleden bestaat een reëel risico dat u na uw volgende vrijstelling, gepland voor 29.12.2025, vroeg of laat weer zal overgaan tot het plegen van nieuwe feiten. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Uit voorgaande blijkt overduidelijk dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die het beëindigen van uw recht op verblijf rechtvaardigen.”

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat het oordeel dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde is gebaseerd op haar persoonlijk gedrag. Immers wordt niet enkel verwezen naar de correctionele veroordelingen, doch ook naar de omstandigheden van de feiten, de strafmaat – waarbij het strafeinde momenteel is voorzien op 29 december 2025 en de verzoekende partij, na eerdere opsluitingen, heden in de gevangenis is opgesloten sinds 16 maart 2021 –, het herhaaldelijk karakter en het feit dat de verzoekende partij de geboden kansen om zich te herpakken en aan haar alcoholproblematiek te werken, zoals zij beloofde, niet greep maar bleef volharden in het plegen van gelijkaardige feiten en het feit dat ook niet blijkt dat de alcoholverslaving inmiddels onder controle is, waarbij wordt verduidelijkt dat alcoholgebruik samenhangt met agressie, overlast, orde-verstoring, antisociaal gedrag en geweld en dit het onveiligheidsgevoel in de openbare ruimte vergroot. Eveneens wordt er op gewezen dat de feiten die de verzoekende partij pleegde ernstig zijn en getuigen van een normloze ingesteldheid alsook van een fundamenteel gebrek aan respect voor andermans eigendom, dat de feiten die zij steeds opnieuw pleegt niet kunnen worden getolereerd, dat zij het onveiligheidsgevoel bij de burgers versterken, dat de verzoekende partij niet in staat blijkt om zich te conformeren aan de maatschappelijke norm dat men zich aan de wet dient te houden. Betreffende de geboden kansen en het niet grijpen van deze kansen wordt ook verwezen naar de inhoud van de vonnissen van 30 november 2018 van de correctionele rechtbank van Hasselt en van 1 december 2020 van de correctionele rechtbank van Antwerpen alsook naar het vonnis van 10 mei 2021 van de correctionele rechtbank van Antwerpen.

Uit de motieven blijkt ook waarom de verzoekende partij actueel wordt beschouwd als een ernstig gevaar voor de openbare orde. Zo wordt erop gewezen dat haar meermaals de kans werd gegeven zich te herpakken, dat daar zij beloofde te werken aan haar alcoholverslaving zij twee straffen kreeg met probatie-uitstel, dat zij zich niet bleek te kunnen houden aan de beloftes en herviel in het plegen van strafbare feiten, dat zij weinig of geen inspanningen heeft geleverd om haar alcoholverslaving wel degelijk ernstig aan te pakken en er geen enkel stuk voorligt waaruit blijkt dat deze verslaving wel onder controle is, dat alcoholgebruik samenhangt met agressie, overlast, ordeverstoring, antisociaal gedrag en geweld en dit alles het onveiligheidsgevoel in de openbare ruimte vergroot, dat, gelet op de talrijke veroordelingen, de verzoekende partij niet de intentie vertoont om haar gedrag te verbeteren, dat uit het betalen van penale boetes en gerechtskosten onvoldoende werkelijk schuldzicht blijkt, dat uit de veelheid van de gepleegde feiten en het feit dat de verzoekende partij het plegen van diefstallen blijkbaar als een volkomen evidentie beschouwt, een oneerlijke en bedrieglijke ingesteldheid blijkt en hieruit een reële en actuele bedreiging voor een nieuwe aanslag op de openbare orde kan worden afgeleid, dat geen enkele justitiële tussenkomst het wenselijke resultaat had, dat de veroordelingen en daaropvolgende gevangenisstraffen de verzoekende partij niet leken af te schrikken, noch enige gedragsverbetering teweegbrachten daar zij telkens vrij snel na vrijlating alweer overging tot het plegen van nieuwe feiten, zelfs wetende dat uitgestelde straffen ten uitvoer zouden worden gebracht, dat zij totaal niet in staat blijkt zich te conformeren aan de maatschappelijke norm dat men zich aan de wet dient te houden en niet de minste wil vertoont om haar wangedrag bij te sturen en blijft volharden in een onverantwoordelijk bestaan, dat er, gezien het strafverleden, een risico bestaat dat zij na haar volgende vrijstelling, vroeg of laat weer zal overgaan tot het plegen van nieuwe feiten, dat uit haar persoonlijk handelen een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het niet uit te sluiten valt dat zij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen, dat het feit dat de verzoekende partij de neiging vertoont haar gedrag verder te zetten, de maatregel gestoeld op de openbare orde kan verantwoorden.

Voorts kan de verzoekende partij niet worden gevolgd waar zij lijkt voor te houden dat het niet duidelijk is waarom het in casu gaat om “*ernstige redenen van openbare orde*” en niet om gewone “*redenen van openbare orde*”, nu duidelijk wordt gewezen op het feit dat de verzoekende partij meerdere gevangenisstraffen uitzit waarvan het strafeinde momenteel voorzien is op 29 december 2025, dat zij zich “*steeds*

opnieuw” schuldig maakt aan het plegen van diefstallen, waarvoor zij sinds 2018 *“reeds 5 maal”* werd veroordeeld, dat zij meerdere gunstmaatregelen kreeg en er duidelijk inspanningen werden geleverd haar de hand te reiken en haar de kans te geven zich te herpakken, doch zij deze kansen niet greep en bleef volharden in het plegen van gelijkaardige feiten, dat zij beloofde te werken aan haar alcohol-verslaving, doch zij zich niet aan de belofte hield en telkens *“snel”* herviel in het plegen van strafbare feiten, dat zij weinig of geen inspanningen leverde om haar alcoholverslaving wel degelijk ernstig aan te pakken en er geen enkel stuk voorligt waaruit blijkt dat deze verslaving inmiddels wel onder controle is, dat het erop lijkt dat de geuite intentie om haar alcoholverslaving aan te pakken als doel had een lichtere straf te krijgen, dat alcoholgebruik samenhangt met agressie, overlast, ordeverstoring, antisociaal gedrag en geweld en dit alles het onveiligheidsgevoel in de openbare ruimte vergroot, dat de ernst van het misdrijf niet is af te meten aan de omvang van de buit of het ondervonden nadeel maar bestaat vooral in de *“de geestesgesteldheid die erdoor gekenschetst wordt, met name een totaal misprijzen voor andermans bezit en het impulsief voldoen aan alle neigingen en driften zonder bekommerd te zijn om regels en wetten of een beroep te doen op voortdurende professionele bijstand bij de oplossing van uw drankprobleem”*, dat de verzoekende partij over een periode van 3,5 jaar zich schuldig maakte aan de ene diefstal na de andere, dat uit de veelheid van de gepleegde feiten evenals uit het feit dat de verzoekende partij het plegen van diefstallen blijkbaar als een volkomen evidentie beschouwt, een oneerlijke en bedrieglijke ingesteldheid blijkt, dat de gepleegde feiten ernstig zijn en getuigen van een normloze ingesteldheid, dat zij totaal niet in staat blijkt zich te conformeren aan de maatschappelijke norm dat men zich aan de wet dient te houden en niet de minste wil vertoont om haar wangedrag bij te sturen en blijft volharden in een onverantwoordelijk bestaan.

3.6. De Raad wijst er op dat de verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat (bijna) alle feiten diefstal-gerelateerd zijn en dat ook niet ontkend lijkt te worden dat zij verslaafd is, haar gedrag hierdoor beïnvloed wordt en het in het kader van haar alcoholverslaving is dat alle feiten gepleegd werden. Waar zij stelt dat alle feiten gepleegd werden onder invloed van alcohol beperkt zij zich tot een loutere bewering. Bovendien blijkt niet dat het feit dat alle feiten gepleegd werden onder invloed van alcohol een ander licht kan werpen op de beoordeling dat de verzoekende partij een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde, nu zij er niet in slaagt aan te tonen dat zij de intentie heeft aan deze verslaving te werken en zij het motief dat er geen enkel stuk voorligt waaruit blijkt dat haar verslaving inmiddels onder controle is geenszins weerlegt, zoals ook zal blijken uit wat volgt.

In de mate dat zij lijkt voor te houden dat het gevaar voor de openbare orde en de ernst geminimaliseerd dient te worden door het feit dat er sprake is van een alcoholverslaving en dit haar gedrag op belangrijke wijze heeft beïnvloed en dat de redenen dat zij haar toevlucht zocht in de drank erin bestond dat bepaalde familiale zaken haar erg kwetsbaar maakten, gaat zij er aan voorbij dat wel degelijk rekening werd gehouden met de alcoholverslaving en de redenen hiervoor en de invloed hiervan op haar gedrag. Echter wordt duidelijk en uitgebreid gemotiveerd waarom dit in casu geen afbreuk doet aan de vast-stelling dat er sprake is van ernstige redenen van openbare orde in haren hoofde. Immers wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij zich sinds eind 2017 steeds opnieuw schuldig maakte aan diefstal, dat zij hierdoor reeds vijf maal werd veroordeeld, dat blijkt dat zij meerdere keren kansen kreeg van Justitie, dat zij meerdere gunstmaatregelen genoot en er duidelijke inspanningen werden geleverd om haar de hand te reiken en haar de kans te geven zich te herpakken, dat zij de geboden kansen niet greep en bleef volharden in het plegen van gelijkaardige feiten, dat zij immers voor feiten van diefstal van voornamelijk flessen sterke drank in supermarkten gepleegd tussen 19 november 2017 en 11 april 2018 werd veroordeeld op 26 juli 2018 bij verstek, dat zij amper maanden later werd veroordeeld voor gelijkaardige feiten bij vonnis van 30 november 2018 voor het plegen van meerdere diefstallen tussen 12 april 2018 en 2 oktober 2018, dat het wederom voornamelijk ging om diefstallen van flessen alcoholische drank in supermarkten, dat uit het vonnis blijkt dat de rechtbank oordeelde dat de verzoekende partij louter winstbejag nastreefde, dat zij in de loop van het onderzoek tweemaal werd vrijgelaten onder voorwaarden, maar telkens nieuwe feiten pleegde, dat een werkstraf niet gepast was wegens de alcoholverslaving van de verzoekende partij, dat een gevangenisstraf met geldboete gepast voorkwam, dat de verzoekende partij wel in aanmerking kwam voor straf met uitstel gelet op een relatief gunstig strafregister, dat de verzoekende partij immers aannemelijk had gemaakt dat zij in het verleden regelmatig heeft gewerkt en de gepleegde feiten kaderden in de persoonlijke problemen die zij sinds enige tijd kende, dat de rechtbank, ondanks de meerdere kansen die de verzoekende partij tot dan toe niet had gegrepen, de uitvoering van de gevangenisstraf gedeeltelijk met uitstel oplegde voor een proefperiode van drie jaar, dat de verzoekende partij duidelijk nood had aan begeleiding en therapie en dat deze ook werden opgelegd via bepaalde probatievoorwaarden, waarmee de verzoekende partij had ingestemd en waarvan het de bedoeling was dat deze de verzoekende partij ertoe aanzetten een andere wending te geven aan haar leven en haar problematiek intensief aan te pakken. Vervolgens wordt erop gewezen dat de verzoekende

partij met een vonnis van 1 december 2020 werd bestraft voor feiten gepleegd tussen 6 november 2019 en 15 september 2020, dat het opnieuw hoofdzakelijk ging over het stelen van alcohol, dat in het vonnis geoordeeld werd dat de verzoekende partij reeds twee correctionele veroordelingen opliep wegens diefstal, dat zij zich in staat van wettelijke herhaling bevond gelet op het vonnis van 30 november 2018 waarbij zij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden met probatie-uitstel van 3 jaar wegens diefstal, en kracht van gewijsde had op het ogenblik van de huidige feiten, dat de verzoekende partij opnieuw de gunst van probatie-uitstel vroeg, dat zij een alcoholprobleem had en stelde ditmaal echt gemotiveerd te zijn om de voorwaarden na te leven, dat de rechtbank gelet op de staat van wettelijke herhaling een straf gekoppeld aan volledig probatie-uitstel niet gepast achtte, dat hij van oordeel was dat een gevangenisstraf zich opdrong en dat teneinde recidive tegen te gaan, hij wel van oordeel was dat de verzoekende partij een *“allerlaatste kans”* diende te worden geboden om aan haar alcoholproblematiek te werken. In de bestreden beslissing wordt er voorts op gewezen dat de verzoekende partij veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 18 maanden met probatie-uitstel voor een termijn van 5 jaar voor een gedeelte van 8 maanden mits naleving van een aantal voorwaarden waaronder geen strafbare feiten plegen en een behandeling volgen voor haar alcoholprobleem, dat haar een vijftal weken na deze veroordeling, namelijk op 12 januari 2021, een voorlopige invrijheidsstelling werd toegekend, dat zij ondanks het feit dat zij kort voordien nog beweerde *“dit keer echt gemotiveerd te zijn voorwaarden na te leven”*, zij op 16 maart 2021 alweer onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis werd opgesloten wegens het plegen van nieuwe feiten, dat hoewel zij slechts 63 dagen in vrijheid was, zij zich schuldig maakte aan meerdere diefstallen uit voertuigen of pogingen daartoe, waarbij zij eenmaal een autoruit insloeg en de andere 4 keren de voertuigen niet slotvast waren en zij zich daarnaast schuldig maakte aan verboden wapendracht, dat uit voorgaande blijkt dat zij meermaals de kans kreeg zich te herpakken, dat zij beloofde te werken aan haar alcoholverslaving, twee straffen gedeeltelijk gekoppeld werden aan probatie-uitstel, maar bleek dat zij zich niet kon houden aan de beloftes en telkens snel herviel in het plegen van strafbare feiten, dat zij weinig of geen inspanningen lijkt te hebben geleverd om haar alcoholverslaving wel degelijk ernstig aan te pakken en er geen enkel stuk voorligt waaruit zou blijken dat deze verslaving inmiddels onder controle is en dat de vraag zich opdringt of zij ooit echt de intentie heeft gehad om haar problemen aan te pakken daar het erop lijkt dat zij eerder deed alsof om een lichtere straf te krijgen. Er wordt verduidelijkt dat de ernst vooral bestaat in de geestesgesteldheid die door het misdrijf gekenschetst wordt, zijnde het totaal misprijzen voor andermans bezit en het impulsief voldoen aan alle neigingen en driften zonder bekommerd te zijn om regels en wetten of zonder een beroep te doen op voortdurende professionele bijstand bij de oplossing van haar drankprobleem.

Waar zij stelt dat zij nu begrijpt dat dit – de persoonlijke moeilijkheden – geen excuus kan en mag zijn om zich te laten gaan in alcoholmisbruik en het plegen van misdrijven zoals diefstal, dat zij een enorm schuldbesef heeft en inzicht heeft verworven, dat zij zich nu heeft kunnen onthouden van het gebruik van alcohol en drugs en beseft dat zij voorzichtig moet zijn, dat zij beseft dat dit levens kan ruïneren, dat zij nu afstand van deze roesmiddelen doet, wat een teken is dat zij wel een les heeft getrokken uit haar veroordelingen, dat zij wel de intentie heeft om haar gedrag te verbeteren en zij thans oplossingen zoekt voor haar probleem, blijkt dit geenszins uit het administratief dossier en toont zij dit ook ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet aan. Dergelijke verklaringen, zoals die ook blijken uit de aan het verzoekschrift gevoegde getuigenis van de verzoekende partij, doen overigens geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing waarin duidelijk wordt gesteld dat de verzoekende partij reeds in het verleden aangaf *“dit keer echt gemotiveerd te zijn voorwaarden na te leven”* en te werken aan haar alcoholverslaving, dat haar dan ook door de rechtbank een *“allerlaatste kans”* werd geboden bij vonnis van 1 december 2020 om aan haar alcoholproblematiek te werken, doch zij op 12 januari 2021 in voorlopige vrijheid werd gesteld en op 16 maart 2021 alweer onder aanhoudingsmandaat werd opgesloten in de gevangenis wegens het plegen van nieuwe feiten, dat hoewel zij slechts 63 dagen in vrijheid was zij zich schuldig maakte aan meerdere diefstallen, dat zij weinig of geen inspanningen lijkt te hebben geleverd om haar alcoholverslaving wel degelijk ernstig aan te pakken en er geen enkel stuk voorligt waaruit zou blijken dat deze verslaving inmiddels onder controle is en dat de vraag zich stelt of zij ooit echt de intentie heeft gehad om haar problemen aan te pakken daar het erop lijkt dat zij eerder deed alsof om een lichtere straf te krijgen.

De Raad wijst er nog op dat uit de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het afbetalen van penale boetes en gerechtskosten, en dit dus niet zomaar negeerde, doch hieromtrent oordeelde dat dit geen afbreuk doet aan het feit dat zij werd veroordeeld voor ernstige feiten en hieruit onvoldoende een werkelijk schuldinzicht blijkt daar het een verplichting is om deze af te betalen en het niet meer dan normaal is dat de verzoekende partij dit doet. Door enkel voor te houden dat hieruit immers blijkt dat zij wel degelijk schuldinzicht heeft en de oprechtheid om de fouten uit het verleden enigszins goed te maken, weerlegt, noch ontkracht zij

voormelde motieven, noch maakt zij aannemelijk dat op kennelijk onredelijke wijze werd vastgesteld dat uit het afbetalen van penale boetes en gerechtskosten een werkelijk schuldzicht onvoldoende blijkt.

De verzoekende partij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat de bestreden beslissing op dit vlak niet correct is gemotiveerd. Gelet op het voorgaande, kan zij voorts niet dienstig betogen dat de argumentatie dat, gelet op de talrijke veroordelingen, zij niet de intentie vertoont om haar gedrag te verbeteren, onvoldoende rekening houdt met de concrete elementen van het dossier, dat zij immers beseft dat zij een alcoholprobleem heeft en hieraan wenst te werken.

Nu geen enkele intentie blijkt in het verleden om aan haar alcoholverslaving te werken en de verzoekende partij na de voordelingen en het toekennen van probatie-uitstel telkens opnieuw strafbare feiten pleegde en nu bovendien ook heden geen intentie tot het werken aan de alcoholproblematiek aannemelijk wordt gemaakt en geen objectieve stukken voorliggen waaruit zou blijken dat aan de problematiek wordt gewerkt, nog minder waaruit zou blijken dat de verslaving onder controle is, is het betoog van de verzoekende partij dat zij zonder de invloed van alcohol oprecht gelooft dat zij geen feiten meer zou plegen en dat zij wenst een normaal leven te kunnen leiden en het contact met haar partner op te bouwen, niet dienstig.

Gelet op het voorgaande toont de verzoekende partij met haar betoog geenszins aan dat de verwerende partij op foutieve of kennelijke onredelijke wijze heeft vastgesteld dat er sprake is van ernstige redenen van openbare orde die het beëindigen van het recht op verblijf rechtvaardigen. Zij toont aldus niet aan dat het kennelijk onredelijk is dat zij niet de kans krijgt haar regelmatig verblijf verder te zetten.

Met haar betoog toont de verzoekende partij geenszins aan dat onvoldoende evenredig rekening werd gehouden met alle elementen van het concrete dossier.

3.7. Een schending van artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet of van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.8. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren maar gaat hij na of het bestuur niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden

zijnde feitelijke gegeven van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

3.9. Betreffende haar gezinsleven stelt de verzoekende partij dat zij reeds in augustus 2011 een wettelijke samenwoning afsloot met haar Bulgaarse partner, dat zij jarenlang samenwoonden op hetzelfde adres en zij een duurzame relatie hadden, waarbij zij verklaart dat zij tot op heden nog steeds een koppel vormen. Zij vervolgt dat haar partner helaas, omwille van professionele activiteiten en de precaire gezondheidstoestand van de moeder, besloot terug te keren naar Bulgarije, dat dit de reden is waarom de wettelijke samenwoning is beëindigd, dat de partner immers thans niet meer in België woont, dat zij zelf wel in België diende te blijven vanwege de detentie en dat zij desalniettemin nog steeds een koppel vormen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de relatie met de Bulgaarse partner in ogenschouw heeft genomen, doch hieromtrent heeft geoordeeld:

“U verklaarde een duurzame relatie te hebben met mevrouw S.S.D. (...) (geboren op 04.10.1974 te Pernik, Bulgaarse nationaliteit) en gaf aan dat mevrouw naar Bulgarije vertrokken zou zijn ten gevolge van haar werk en de ziekte van haar moeder.

Uit de registers blijkt dat u en mevrouw S. (...) op 03.08.2011 te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning aflegden. Het is naar aanleiding van de (derde) aanvraag tot gezinshereniging met mevrouw, ingediend op 19.10.2012, dat u verblijfsrecht in België bekwam. Twee eerdere aanvragen werden respectievelijk op 14.03.2012 en op 19.09.2012 geweigerd omdat niet op afdoende wijze aangetoond werd dat het weldegelijk om een duurzame relatie ging.

Uit jullie relatie werden geen kinderen geboren.

De wettelijke samenwoning werd op 05.06.2020 door mevrouw S. (...) te Hechtel-Eksel eenzijdig beëindigd, de eenzijdige verklaring tot beëindiging werd te Antwerpen betekend op 11.06.2020. Nazicht van de registers leert dat ondanks het gegeven dat de wettelijke samenwoning pas op 05.06.2020 stopgezet werd door mevrouw, jullie reeds sinds 06.12.2016 niet meer officieel op eenzelfde adres ingeschreven stonden.

Uit de bezoekerslijst van de gevangenis blijkt dat mevrouw S. (...) u daar nooit (virtueel) bezocht heeft, niet tijdens uw vorige detenties, noch tijdens uw huidige detentie die een aanvang nam op 16.03.2021. Mevrouw staat niet op de lijst van mensen die de toelating hebben u te bezoeken in de gevangenis. Er ligt geen enkel stuk voor waaruit blijkt of jullie op een andere wijze contact onderhouden. U verklaarde dat mevrouw naar Bulgarije vertrok ten gevolge van haar werk alsook omdat haar moeder ziek zou zijn, maar verschaft verder geen enkel detail over de duur van haar afwezigheid. Tevens legt u geen enkel stuk voor dat uw verklaring ondersteunt en waaruit blijkt dat zij België weldegelijk verlaten heeft. Voor zover uit de registers blijkt heeft mevrouw bij de dienst Burgerzaken van de gemeente waar zij ingeschreven is geen aangifte gedaan van een tijdelijke afwezigheid.

Gezien de wettelijke samenwoning sinds 05.06.2020 stopgezet werd, jullie reeds sinds 06.12.2016 niet meer officieel op eenzelfde adres ingeschreven stonden, mevrouw u tot dusver niet bezocht in de

gevangenis en geen stukken voorliggen waaruit blijkt of en hoe jullie contact onderhouden, kan niet zomaar aangenomen worden dat jullie weldegelijk (nog steeds) een duurzame relatie zouden hebben. Ten overvloede wordt opgemerkt dat er al van bij het begin twijfels waren betreffende de oprechtheid van jullie relatie. Getuige hiervan onder andere een schrijven van de procureur des Konings van Antwerpen d.d. 07.08.2012 waaruit blijkt dat de Politie Antwerpen City dan wel een positieve woontscontrole deed, doch dat jullie verder iedere medewerking aan het onderzoek inzake een mogelijke schijnwettelijke samenwoning weigerden. Het voldoende hecht en duurzaam karakter van de relatie, vereist opdat deze onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM) kan vallen, werd niet aangetoond. U blijft in gebreke om met voldoende concrete elementen aannemelijk te maken dat deze relatie (nog steeds) als gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is te beschouwen.

Zelfs indien onomstotelijk aangetoond zou zijn dat uw relatie met mevrouw S. (...) van dien aard is dat ze onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) zou vallen, quod non, wordt op geen enkele manier aangetoond dat er onoverkomelijke hinderpalen zouden bestaan die de voortzetting van uw relatie met mevrouw S. (...) buiten België verhinderen, evenmin blijkt dat u deze relatie enkel in België verder zou kunnen zetten Volgens uw verklaringen verblijft mevrouw momenteel in Bulgarije, het land van haar nationaliteit, omwille van haar werk en de ziekte van haar moeder. Uit niks blijkt dat u mevrouw, nadat u aan het gerecht voldaan heeft, daar niet zou kunnen vervoegen. Er liggen geen stukken voor waaruit afgeleid kan worden dat u in het verleden reeds stappen ondernam om een verblijfsrecht te bekomen in Bulgarije en dat u dat geweigerd werd.”

Door louter te herhalen dat zij in augustus 2011 een wettelijke samenwoning afsloot met haar Bulgaarse partner, dat zij samenwoonden maar dat haar partner omwille van professionele activiteiten en de precaire gezondheidstoestand van de moeder, besloot terug te keren naar Bulgarije, dat dit de reden is waarom de wettelijke samenwoning is beëindigd, dat de partner immers thans niet meer in België woont doch zij in België diende te blijven vanwege de detentie – elementen en verklaringen waarmee duidelijk rekening werd gehouden in de bestreden beslissing – weerlegt, noch ontkracht zij voormelde motieven dat de wettelijke samenwoning eenzijdig werd beëindigd op 11 juni 2020 en zij reeds sinds 6 december 2016 officieel niet meer op hetzelfde adres ingeschreven stonden, dat mevrouw S. de verzoekende partij nooit (virtueel) bezocht heeft in de gevangenis, dat mevrouw ook niet op de lijst van mensen staat die toelating hebben haar te bezoeken, dat er geen stukken voorliggen waaruit blijkt dat zij op een andere wijze contact onderhouden, dat hoewel zij verklaarde dat mevrouw naar Bulgarije vertrok omwille van haar werk en de ziekte van haar moeder, zij geen details verschaft over de duur van de afwezigheid alsook geen stukken voorlegt die deze verklaringen ondersteunen en waaruit blijkt dat mevrouw België verlaten heeft, dat dit niet blijkt uit de registers, dat gelet op deze elementen niet zomaar kan worden aangenomen dat er (nog steeds) sprake is van een duurzame relatie, dat er bovendien al van bij het begin twijfels waren betreffende de oprechtheid van de relatie, dat het voldoende hecht en duurzame karakter van de relatie, zoals vereist door artikel 8 van het EVRM, niet werd aangetoond, dat de verzoekende partij in gebreke blijft met voldoende concrete elementen aannemelijk te maken dat haar relatie (nog steeds) als een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM kan worden beschouwd.

Door louter te stellen dat zij jarenlang hebben samengewoond op hetzelfde adres en een duurzame relatie hadden en te verklaren nog steeds een koppel te zijn, zonder het bijbrengen van enig stavingstuk dat dergelijke verklaringen betreffende het hebben van een duurzame relatie ondersteunt, toont zij ook ter gelegenheid van onderhavig verzoekschrift niet aan dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven met de Bulgaarse vrouw S. in de zin van artikel 8 van het EVRM.

3.10. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

In casu betreft het een situatie van weigering van een voortgezet verblijf. Hierbij aanvaardt het EHRM dat er een inmenging kan zijn in het privé- en/of familie- en gezinsleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing zowel op situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Uit de bestreden beslissing volgt dat het verblijf van de verzoekende partij wordt beëindigd op grond van artikel 44bis, §2 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing heeft aldus een wettelijke basis. Het is verder niet betwistbaar dat de bestreden beslissing een legitiem doel nastreeft, met name de bescherming van en controle over de immigratie en de bescherming van de openbare orde.

De inmenging in het privéleven van de verzoekende partij is bijgevolg formeel in overeenstemming met de afwijkende omstandigheden, beoogd in voornoemd artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging wordt gerechtvaardigd door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij niet betwist dat er sprake is van een privéleven en dat het beëindigen van het verblijf een inmenging vormt in het privéleven van de verzoekende partij. Echter oordeelt zij als volgt:

“Het wordt niet betwist dat het beëindigen van uw verblijf een inmenging vormt in uw privéleven gezien de duur van uw verblijf in België. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met België is aangegaan, zoals het spreken van de taal, het volgen van een opleiding, het hebben van werk, het deelnemen aan verenigingsleven, het aangaan van vriendschappen en het aangaan en onderhouden van (familie)relaties, etc. Er moet vervolgens nagegaan worden of er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die maken dat de vreemdeling voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. De inmenging wordt als noodzakelijk beschouwd voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten.

In de vragenlijst hoorrecht verklaarde u dat u sinds 2008 in België bent. Het eerste administratieve spoor van uw aanwezigheid dateert echter pas van 08.08.2010 toen de Luchtvaartpolitie een administratief verslag vreemdelingencontrole voor u opstelde nadat u in de luchthaven van Zaventem betrappt werd in het bezit van een aangekocht Brits paspoort op naam van M.L.G. (...). U was toen bijna 22 jaar oud. In

plaats van gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat u betekend werd, sloot u op 03.08.2011 een verklaring van wettelijke samenwoning af met S.S.D. (...) (geboren op 04.10.1974 te Pernik, Bulgaarse nationaliteit), relatie op basis van dewelke u uiteindelijk een verblijfsrecht verwierf. U verbleef in detentie van 18.04.2018 tot 15.05.2018, van 22.05.2018 tot 27.07.2018, van 02.10.2018 tot 10.01.2019, van 14.09.2020 tot 12.01.2021 en uw huidige detentie nam een aanvang op 16.03.2021. U bereikt strafeinde op 29.12.2025. Ondanks de kansen die Justitie u bood, bleef u zich schuldig maken aan het plegen van diefstallen. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten.

Het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelt. Dit betekent echter niet dat er niet van u gevergd zou kunnen worden dat u, nadat uw recht op verblijf beëindigd werd, België verlaat. U bent inmiddels 33 jaar oud, het grootste deel van uw leven bracht u buiten België door. Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde.

Het contact met vrienden en kennissen in België kan onderhouden worden via de moderne communicatiemiddelen en indien zij dat wensen, zouden zij u in uw thuisland dan wel elders kunnen komen bezoeken.

Dat u inspanningen geleverd heeft om de Nederlandse taal te leren, is niet meer dan normaal gezien uw verblijfsduur en een leven wou uitbouwen in België en is op zich geen buitengewone omstandigheid.

Wat uw werkverleden in België betreft, dient er op gewezen te worden dat u slechts sporadisch v/s tewerkgesteld op de reguliere arbeidsmarkt. Voor zover u een reële kans zou maken op de Belgische arbeidsmarkt zou toch mogen verwacht worden dat u intussen duidelijke economische banden zou hebben opgebouwd en zou kunnen buigen op een duidelijk werkverleden. U slaagde er nooit in een lang dienstverband aan te gaan bij werkgevers op de Belgische arbeidsmarkt. De tewerkstelling bij het OCMW van Hechtel-Eksel {van 01.10.2015 tot 30.09.2016} -wat trouwens uw allereerste tewerkstelling was hoewel u reeds sinds eind 2012 aan de arbeidsmarkt kon deelnemen- was van iets langere duur, maar viel onder het stelsel van gesubsidieerde tewerkstelling (in toepassing van artikel 60§7 van de OCMW wet). De bedoeling van een dergelijke sociale tewerkstelling is om iemand die uit de reguliere arbeidsmarkt is gevallen of gestapt de kans te geven een 'werkattitude' op te bouwen, werkervaring te laten opdoen, te motiveren tot werken, en dergelijk meer. Dit toont reeds een problematische attitude aan van betrokkene of het gebrek aan kwalificaties of competenties afgestemd op het arbeidsaanbod. In 2017 heeft u slechts tussen de 60 en 70 dagen gewerkt, in 2018 en 2019 werkte u nog geen 30 dagen. Uw laatste tewerkstelling (buiten de muren) eindigde op 09.10.2019. Voor de volledigheid kan opgemerkt worden dat uit uw administratief dossier blijkt dat u nooit officieel als zelfstandige aangesloten was bij een sociale verzekeringskas.

U verklaart dat u uw volledige volwassen leven in België doorbracht; dat u in Marokko bij niemand terecht kan, er geen eigendom heeft en er ook niemand heeft die u financieel kan steunen. Hoewel aangenomen kan worden dat een terugkeer enige aanpassing zal vergen, gelet op het jarenlange verblijf in België, maakt u geenszins aannemelijk dat er onoverkomelijke obstakels daartoe zijn (cfr. EHRM, Munir Johana v. Denmark, 12 januari 2021). Zelfs indien de integratie -door het verblijf in België- in Marokko wat moeizamer zou kunnen verlopen, maakt dit niet dat deze integratie onmogelijk is of dat er onoverkomelijke belemmeringen daartoe zouden zijn (cfr. EHRM, Veljkovic-Jucik v. Switzerland, 21 oktober 2020, §55).

Er kan niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere banden dan uw nationaliteit meer zou hebben met Marokko. U bent er opgegroeid, bracht er uw jeugd door, spreekt de taal (zowel Arabisch, Berber als Frans) en bent vertrouwd met de cultuur. Ongetwijfeld heeft u er nog familie, vrienden en/of kennissen op wie u eventueel tijdelijk een beroep zou kunnen doen voor opvang. U gaf zelf aan dat uw vader nog in Marokko woont, mogelijks is hij niet het enige familielid dat nog in Marokko woont. Zelfs indien uw bewering dat u er niemand meer zou hebben die u financieel kan steunen, strookt met de realiteit laat uw leeftijd, met name 33 jaar oud, in beginsel toe te veronderstellen dat u in staat kan worden geacht om op zelfstandige basis een leven te leiden en in uw levensonderhoud te voorzien. Indien nodig kunnen de familieleden die in de Europese Unie wonen u ook (tijdelijk) financiële steun bieden door middel van overschrijvingen.

Hoe dan ook, zoals reeds vermeld rechtvaardigen de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten de inmenging in het uitoefenen van uw recht op de eerbiediging van uw privéleven. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden."

Door enkel te herhalen dat zij in haar vragenlijst verklaarde dat zij geen banden meer heeft met haar land van herkomst, dat zij dit land als jongvolwassene verliet, dat zij er geen naaste familieleden meer heeft behalve haar vader, dat haar moeder is overleden en de overige familieleden met wie zij contact heeft allemaal in de Europese Unie leven, weerlegt zij voormelde motieven – waarin bovendien uitdrukkelijk wordt gemotiveerd omtrent het voorgehouden gebrek aan banden met Marokko – niet. Door enkel voor

te houden dat de inmenging niet proportioneel is, toont zij dit niet aan. Ook door te wijzen op haar kritiek in het eerste onderdeel, gelet op het feit dat deze kritiek niet heeft aangetoond dat onterecht werd vastgesteld dat er in hoofde van de verzoekende partij sprake is van ernstige redenen van openbare orde, toont zij dit niet aan.

3.11. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.12. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

N. VERMANDER